

A halászlány

A pogány istenek ejthették
a táj csöndje mellé, a bárkák
közé fénynek, hogy a verejték
ólmos terhében vígan várják
érte a halász-jászerecsét.

Az álmos környezet felrebben:
zizzen a tölgy, rezdül a nyárfa,
buja fuvallat leng a füzesen
s a vígan csiriplő madárka
hangjában csendül a szerelem.

A nyár kedve ünnepi díszben
fogadja, a gát rokkant lába
előtt ibolya, kikirics libben,
lejt s a perc csábító csodája
pihen lágyan a selymes vízben.

Tarka kórusban üzen hadat
fákról a vágyak harsonája,
a kelő Nap hajnalból hasadt
arcára a pillanat pompája
lobbantott lángoló sugarat.

Az erdő szürkeszép szőnyegén
tompán ég a kagylók fehére,
közibük ejti le könnyedén,
néhány millió homok szemére
ingét a bronz-barna tünemény.

S a folyó csillámló fodrába
széteson a pajzán hangulat,
ősi ritmusok szilaj hulláma
nyomán alélt halak indulnak
a vidám halászok hálójába.

URBÁN JÁNOS

Varjak a vetésben

Dédelgetett kis kertünkben
üggel, bajjal vetettünk el,
sok dús magot, akaratot,
a reményünk úgy biztatott:
mozduljatok, lesz itt termés,
felemel majd a szenvedés.

Károgtak a fejünk felett,
bánatunk meg nehezedett,
csak az örök élet-ösztön
lázított, hogy rájuk törjön,
oda üssünk, hol a végzet
titkos karma belénk tépett.

Kérges markunk keményedett,
szóttuk a szép reményeket,
csírázott az egész határ...
ekkor jött egy sereg madár,
keringtek a sötét varjak
s minden magvat kikapartak.

Lázás álmunk évről-évre
hittel köszönt a vetésre,
szántástól az aratásig
veríték is vérré válik
mégis vetünk új erőnkkel
gondos rendünk újra zöldel.

Konkoly, gyom és isten-harag
egyszer mind a múlté maradt,
jövendők már nem takarhat
gyarló vágygal annyi varját,
annyi vesztett nehéz évet
mit a táj itt felidézhet.

URBÁN JÁNOS